

BBU 118, alebo symfónia nadržaných paroháčov.

V piatok podvečer si resetujem hlavu v aute, keď túrujem po D1 do Žiliny. Ja a môj životný pacer Ivo. V diaľke sa mi vynárajú fatranské končiare a ja ich s rešpektom obdivujem. Uvidíme aké sadomaso tu zajtra prežijem. Prezentáciu vybavíme čo najrýchlejšie, nech sa môžem čím skôr zbaliť a uložiť do postele.

Doma rozkladám po stole gély, rátam, koľko by som si ich mala vziať, aj keď z nich väčšinou polovicu prinesiem späť. Potom sú o to vzácnejšie, keď prejdú v batohu 100km.

Oblečko na jednu kopu, povinná výbava, dropbag zdieľam spolu s Ivom. Medzičasom sa doň nasťahoval náš kocúr a užíva si tento priestor, ktorý sa vďaka nemu stáva celý chlpatučký.

Budík nastavím na tretiu hodinu a pokúsim sa vyspať. Myslím pozitívne. Počko má byť ukážkové, vo Fatre som bola potrénovať. Či to stačilo, uvidíme zajtra. Jedna, druhá, tretia ovečka a spím.

Môj akčný Ivo mi ráno chystá salámové žemle na cestu, varí vajíčka, manželská idylka ako sa patrí. Podarí sa nám vypadnúť načas. Už za toto by sme si zaslúžili medailu, pretože my nevieme nikdy prísť nikam načas.

A zase túrujem po D1 smer Žilina. Na Vlne spieva Duchoň „Ja mám ťa rád“, ideálne pre túto romantickú chvíľku. Sľubujem si, že nebudem na neho nevlá počas celého úseku, aj keby ma ako poháňal, hnal z občerstvovačiek, keď si chcem vychutnať polievku, zakazoval fotiť, lebo tým sa zdržujem, a ignoroval moje šomranie, na to, že ma už strašne bolia nohy.

Parkujeme pred Budatínom. Boh mi je svedkom, že som chcela ísť na parkovisko, kam nás posielali, len Ivo si tvrdohlavo presadil, že mám skúsiť nájsť miesto bližšie, čo sa nám aj chvalabohu podarilo. Stojím v šóre na WC, ostáva pár minút do štartu, nervičky pracujú na plné obrátky. Stíham, nestíham? Nestíham, nemám mobil, zostal v aute. Ivo má už zahrievacie kolo, beží k autu. Na poslednú minútu sa postavím na štart, moje ultrakamošky ma už postrádajú. Pekne sa vyobjímame a štartujeme. Janku a Stanku som už viac nevidela.

Povinné koliečko okolo parku všetci poctivo bežia, moje vražedné tempo ma zaraďuje niekde na koniec, nevádi, ešte je to mooooc dlhá stezka.

Na Dubeň šliapeme, šetríme silami. Pri stúpaní na Straník už zbíha bežecká elita, letia dolu ako dostihové kobyly. Kričím na Peťa, nech sa mu darí.

Mimochodom ,tento mimozemšťan to dal za 15 hodín 52 minút. Vyleziem hore a už sa začínam kochať krásou. Chuchvalce hmly sa prevaľujú kopcami, fotím a Ivo ma ženie ďalej.

Tak teda bežím, a to naozaj, smer Belá, nech začne už riadne stúpanie. Dopĺňam všetko a jem všetko, ať jede, jede mašinka. Môj energy level svieti na zeleno a keď nálada je výborná, treba cupkať, čo to len ide. Sem, tam sa ozve ručiaci jeleň, ako typická zvuková kulisa BBU.

Výškové stúpajú a začínajú ukazovať aj dychberúce fatranské scenérie. Ivo mi trochu ušiel, ale panička si to tu túži vychutnať plnými dúškami, aj keď už funím ako astmatik. Prechádzame k čučoriediu. Kým v lete bolo zelené, teraz sa premenilo na nádherný ohnivý koberec vymaľovaný červeno-zlatými farbami. Za nimi sa hrdo vypínajú končiare Malej Fatry. To proste musíš zažiť, neopísateľný pocit.

Bežkám po lesnom chodníčku smerom na Snilovské sedlo. Už vidím lanovku a šklábim sa od radosti. Pasúce sa kravičky nás povzbudzujú zvoncami. Ivo letí na WCko, ja zase tlačím chlebič a kecám s Peťom. Ani sa mi odtiaľto nechce, ako mi je tu fajne.

Je čas ísť. Kde ten Ivo toľko trčí? Vládzeme obiehať turistov smerom na Veľký Kriváň, aj tých, čo sa vyviezli hore lanovkou. Niektorí sa pýtajú, kam až ideme. Nuž zo Žiliny do Žiliny, nič zložité. Hore pózujeme Tinke, a ideme ďalej.

Prichádza super behavý úsek medzi Kriváňmi. Toto môžem. Malý Kriváň, kde som pred týždňom skoro zmrzla, je teraz bez hmly a vetra. Zbieham po sivom chodníčku, kým ma nezastavia skaly a strmé suťové zbehy, ktoré ma vždy spomalia. A nielen tie. Pekné počasie prilákalo množstvo turistov. Tá uvedomelá väčšina sa uhýba, ale niekedy sa márne snažím zľava, sprava obehnúť turistku, ktorá sa rozhodla zliezať cez skaly všetkými štyrmi. Bola som to tu s lvom trošku trénovať, nech mi to netrvá večnosť, ale čo keď práve na mojej najrýchlejšej ceste sa niekto zasekol a rozmýšľa ,kam položiť končatiny.

Už zbíham konečne dolu na Chatu pod Suchým, zbeh, nezbeh. Môj mladý kamzík ma obieha a sľubuje, že ma dole počká a kúpi pivo. Tak fajn, aj to je výhoda. Mne to trvalo dlho a dole bola šóra. Akurát som pribehla, keď Ivo vyliezol s dvomi pivami. Posilnená aj ja zbíham dole do Strečna v nádeji, že ma tu podržia nové tenisky. Figu borovú. Pred dvomi týždňami som si tu prdel udrela o skalu. Zase len opatrne, až kým sa nedostanem na bezpečnejší sklon bez skál a koreňov.

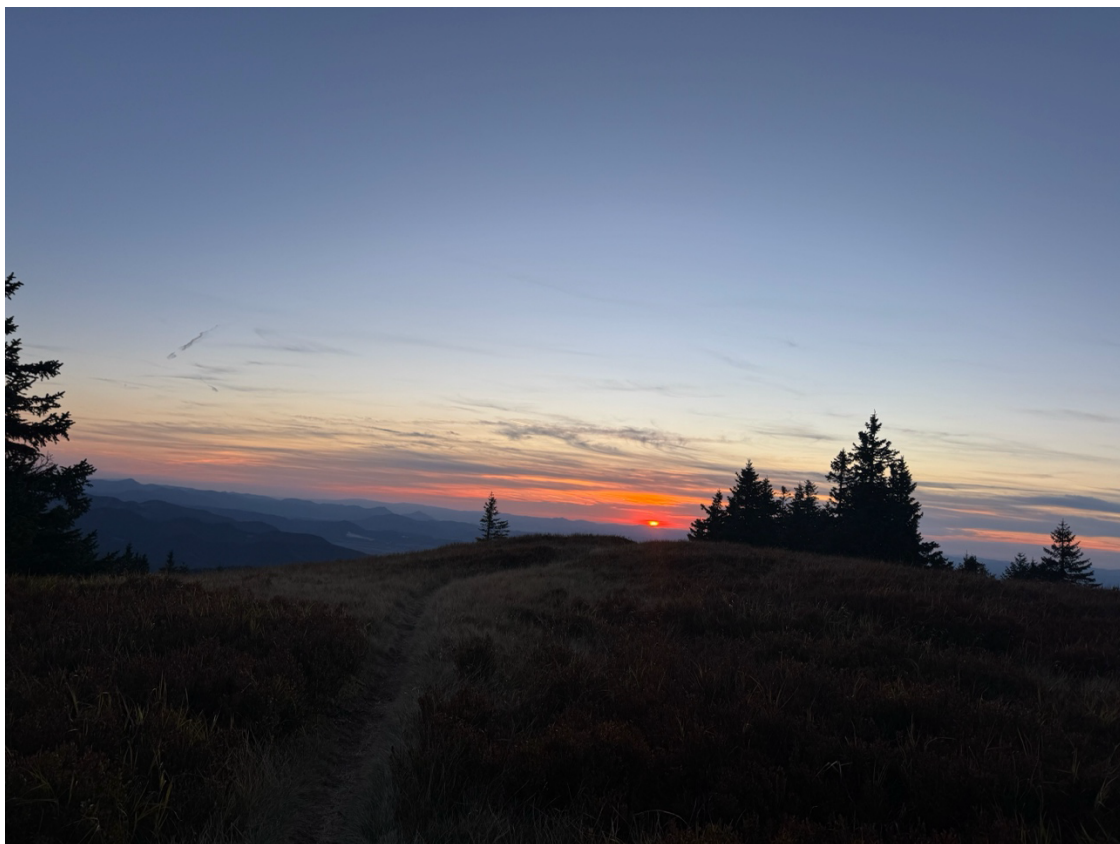
Štverám sa po schodoch k Paseke. Milé dámy mi nakladajú polievku. Prezúvam si staré tenisky, tie nové mi už odrali členky. Tieto vybehané dôchodkyne už nahlodal zub času, ale cítim sa v nich ako v papučkách. Ivo nechce moc jesť, začína mu štrajkovať žalúdok. Za to ja zjem asi všetko, čo nejde mňa.

Začíname sa štverať do kopca nad Strečnom v sprievode harmoniky a dedinského spevu. Nám už do spevu moc nie je. Nôžky už hlásia únavu, ale ešte pekne spolupracujú a poslušne idú. Medzistupeň v stúpaní na Minčol, Javorina. Zase niečo žvachlem, lebo na ten hnusák ,čo vedie na Minčol, sa treba posilniť. Keď vidím čučoriedie, som šťastná ako blcha.

Konečne Minčol vo svojej plnej kráse a hlavne ešte za svetla. Prepínam režim na cupkanie, kým vidíme denné svetlo. Vrcholy tmavnú, menia sa na tmavomodré vlnovky. Ivo sa trápi so žalúdkom, ja hladná ako Čenkovej deti. Zapíname čelovky. Paroháči začínajú osudovú symfóniu. Ivo tiež ručí, aby si uľavil od žalúdočnej nevoľnosti. Je tu lavička, využívam situáciu a vyťahujem salámovú žemľu z batohu. Sme to zase duo. On grcia a ona tlačí žemľu. Humusáčka.

Do Turia dobiehame už celkom potme. Ivo sa zvalí na lavičku, zdravotníčka okolo neho pobehuje a ponúka lieky. Bola zlatá, ako sa o neho starala. A ja? Zase sa

napchávam. Polievka ,toast, ryžové guľičky. Asi jem aj za Iva. Nechávam ho, nech sa troška zreinkarnuje.

Ivo sa otrasie a ideme ďalej. Mne byť takto zle, končím. Kráčame k Rajčianke, dobieha nás chalanko zo Žiliny, a tak spolu traja vyzúvame boty, ponožky a brodíme sa ľadovou riekou. Ešte by sa zišli froté uteráky na druhom brehu. Tá ľadová voda za mňa vie pekne osviežiť ubolené hnáty. Dobiehajú nás ďalší brodiaci bežci. Celkom sme sa nakopli , aj s Ivom pokluskávame . Občas sa spomalí, ale vždy ma dobehne. Stráca energiu ,ale tá jeho hlava mu proste nedovolí zastať.

Dielnica. Dopĺňam vodu, hlcem chlebič, bo toto už bude možno aj slzavé údolie.

Začína nádherným Budzogáňom a potom cez mystériózne Súľovské skaly. Keby tu bol Stephen King v noci, má námet na horor. Ručiacie jelene, ktoré sa zdajú byť tak blízko. Ich rev sa čudne deformuje, akoby reval sám les zo všetkých strán. Cez deň to musí byť nádherný trail. Ale teraz v noci, po toľkých km v nohách, zimomriavky. Sivé skaly stoja ako veľkí biely duchovia, strážiaci naše kroky, a ja nevidím nič iné, len svietace faborky kdesi na nebi. Keď aj zbehnem dole, zas odporne šklebiaca sa faborka nad obzorom. Statočne

idem vpred. Neexistuje kríza, ako som sa tu zosypala minulý rok. Teraz to proste musím len rýchlo prejsť. A tu zrazu zjav uprostred chodníka. Obrovský chlpatý diviak. Pozerá na nás tými malými očami. „Kto sú títo idioti, čo tu rušia nočný klud?“ Zvriesknem jak pavián, chlupáč sa zľakne a zdrhne hlbšie do lesa. Už začínam používať aj sprosté nadávky. Najmä cez skalnatú štrbinu, kde sa hádam ani silnejší človek neprevlečie. Ako nitka cez ihlu. Nebolo by mi lepšie ako barovej speváčke v kúpeľoch? Nie, ja sa tu musím trepať 100 km po nociach, špinavá, smradľavá a s rozmazanou špirálou

Občerstvovačka na Hričove, svetlý bod, kde už som rozložená na molekuly. Srkám polievočku, gniavim chlebič, Ivo už dokrkvaný a bledý jak stena, ale funguje, aj keď nechápem ako. Pozitívni ľudia dodávajú pozitívnu energiu. Zbiehame, alebo sa mi to len zdá?

Ani neviem, ako som sa v tomto zombie stave dostala na Ovčiarsko. Asi som si kus pospala, žalúdok zase pýta jesť. Ivo bude po BBU – 2kg a ja + 2kg. Dolievam mäťový čaj , a verím, že už to bude malina.

Nohy už bolia celé od hora až po prsty. Ivo vyšťavený, bez jedla a vody, keďže jeho žalúdok mu už nič neudrží. Umrela by som na jeho mieste. Ešte dva mierne kopčky a vidím Žilinu. A práve tam nastáva za mňa druhý Súľov . Totálne vyžmýkaná sa vlečiem za Ivom. Na mojom tachometri už svieti rezerva paliva. Behokráčam po uliciach Žiliny, Ivo valí predo mnou. Akosi sa neviem nakopnúť na rýchlejšie tempo. Hudba do uší by mi bodla, len sa mi nechce vyťahovať AirPody z batohu. A tak sa motkám, kukám do výkladov, až ma dobieha nejaká blondávä dievčina, škodalen, že sa neviem vyhecovať a predbehnúť ju. Ivo ma povzbudzuje, a ja? Len zanádam, že sa nebudem pretekať s mladou pipkou, nech si to užije.

Ku*va, kade ešte pôjdeme? Hádam to Miloško nasmeroval aj cez Váh? Konečne Budatín. Až teraz zrýchlím a prebieham cieľom. Nie je krajší pocit, ako dostať sa do cieľa.

Víta ma Miloško, nakladá párky, vypočuje si moje sťažnosti. Nie Súľov, ale Žilina je totál psychoteror. Zase padlo v cieľi slovo „nikdy viac“. A teraz? Teším sa na budúci rok.

Veľké ďakujem za totok BBU trápenie, počasie na jednotku, ľudkovia na občerstvovačkách urobili, čo mi na očiach videli, top organizácia.

SUT, že takéto veci na Slovensku fungujú .

A Súľovským skalám za skvelú hororovú atmosféru. Vidíme sa o rok.